

još uvijek stoji krilati lav sv. Marka, znak negdašnjega venecijanskog gospodovanja u ovim stranama.

Budva se spominje već u 4 vijeku prije Hr. Prvobitno je tu bila grčka kolonija, koja je kasnije prešla u rimske ruke. Spominju je pisci Plinije, Ptolomej i Stefan Bizantski. Godine 840 srušise Arapi Budvu, ali se opet podigla pod imenom »Civitatis antiqua« (Starigrad). Otada je Budva pripadala kneževini Duklji, a s ovom kasnije i srpskoj državi. Početkom 15 vijeka opet se pojavljuje stari naziv Budva, te je u to doba grad potpao pod vlast bosanskog vojvode Sandalja. God. 1442 uzeše je Mlečani i u njihovim rukama ostade sve do pada republike Venecije (1797 g.). Turci su nekoliko puta navaljivali na Budvu (1569, 1571, 1687). Godine 1667 uvelike je Budvu poharao snažan potres. Početkom 19 vijeka potpade Budva pod austrijsku vlast s ostalom Dalmacijom, a 1918 prisajedinjena je Kraljevini Jugoslaviji, te je danas sastavni dio Zetske banovine.

U tijesnim ulicama Budve ima još nekoliko starinskih plemićkih palača, na kojima grbovi napominju doba mletačke vlasti. Znamenita je Stolna crkva iz g. 1418 s veoma lijepim zvonicom, rad graditelja Filipa Peruttija. U južnom dijelu grada, na strmenitoj morskoj stijeni stoji drevni mletački kaštel.

Na sjeverozapadu zatvara Budljanski zaliv Rrt Jasa s krasnim pješćanim žalom, koji pruža priliku za veoma ugodne morske i dobre sunčane kupelji. Odavle se prema sjeveroistoku pruža preko Budve sve do krajnjeg zatonskog ruba (8 km) najljepši žal Jadrana kod sela Bečića.

Budva ima ugodan položaj i može se kao morsko kupalište i ljetovalište najtoplije preporučiti. Podneblje je veoma blago, laki ljetni povjetarac osvježuje uzduh za ljetne žege, okolica je zdrava i obiluje dobrim voćem.

Veoma je lijepa vožnja parobrodom iz Budve na jug. Tu se otvaraju mnogi lijepi vidici na slikovite krajeve i mjesta. Čim brod napusti zaton, odmah se pruža vidik na krasnu visoku ravnicu Maine, opkoljenu u pozadini visokim gorama. S Main-